

Tematska izjava

*OBEĆAJ MI BUDUĆNOST

Neće to niko reći glasno, ali ćete vidjeti u očima onih sa kojima radite. Svede se to na: „A šta ću ja u stvari umjeti da radim?“ ... „Da li može da se živi od toga?“ ... „Ima li ikakvog smisla to učiti?“

Tačnog odgovora, naravno, nema. Ne može se očekivati da ti to neko obeća, to je (kao) djetinjasto i nedostojno akademskog diskursa, ali duboko u sebi znamo da je ta potreba istinska, nužna, ljudska i zajednička svima. Bez obzira na položaj i godine. Bilo bi pošteno da nešto odgovorimo. Nespremnost (koja nije bez kukavičluka) da ispunimo očekivanja, u stvari, najviše boli.

Ovaj svet je besmislen,

Jedan od ključnih problema savremenog čovjeka je pitanje smisla života... smisla koji je sve teže pronaći na ovoj okrunjenoj i silovanoj planeti, u atomiziranom društvu individua koje na okupu drži egoizam, pohlepa, primitivizam i strah... Pitanje smisla potežemo mi koji podrazumijevamo da će se svaki put kad pritisnemo prekidač upaliti svijetlo, a svaki put kad odvrnemo slavinu poteći voda. Mi, koji komuniciramo bez sadržaja, gomilamo predmete, koristimo tehnologiju koju ne razumijemo, a nekritički joj se potčinjavamo... mi koji smatramo da je ovaj svijet samo naš.

obećaj mi budućnost.

Iako to stvarno mislimo, osjećamo i želimo, ove riječi izbjegavamo. Obavezuju. Ne dozvoljavaju da se izmaknemo, da relativizujemo, da stojimo po strani. Traže odgovor i akciju. Odgovor nemamo. Za akciju bismo možda i bili spremni, ali nam izmiče jasan cilj, strategija, hrabrost, volja, saborci. Fluidne teme iz godine u godinu postaju sve „veće“, političnije, kompleksnije, oporije i bolnije. Osjećamo da je poljana na kojoj se igramo dizajna premala, a da za odgovore i bitku moramo da pronađemo saveznike. U toj potrazi za velikim i sveobuhvatnim, često zaboravimo koliko je dizajn moćan alat. No, prvo treba da se iskažemo u svom polju, da vjerujemo da će naše strategije pomoći u odsudnoj borbi za budućnost. I da to radimo svakog dana.

Obećaj mi, obećaj mi, obećaj mi, obećaj mi.

Nema straha. Budućnost će doći. Ovakva ili onakva. Nije neka utjeha. Možda bi bilo mudrije da sebi obećamo drugačiji svijet. Svijet u kojem će proces dizajna i njegovi rezultati biti isključivo alat koji će pomoći da planeta opet postane održiva, zajednička i stvarna. Da će se samo to, i jedino to, smatrati dizajnom. Za stvarni svijet. Ostalo, nepotrebno, to može i AI.

Obećaj mi budućnost.

Budućnost će biti mnogo više prošlost.

* hvala Konstrakti na stihovima